

Sygn. akt III AUa 1254/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lipca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Monika Kowalska (spr.)
Sędziowie:	SSA Bożena Lichota SSA Agata Pyjas-Luty
Protokolant:	sekr.sądowy Anna Baran

po rozpoznaniu w dniu 13 lipca 2016 r. w Krakowie

sprawy z wniosku **S. W.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.**

o wypłatę świadczeń w zbiegu

na skutek apelacji wnioskodawcy S. W.

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie Wydziału VII Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 12 czerwca 2015 r. sygn. akt VII U 617/14

o d d a l a apelację.

Sygn. akt III AUa 1254/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 czerwca 2015 r. Sąd Okręgowy w Krakowie oddalił odwołanie S. W. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K. z dnia 31 stycznia 2014 r., którą odmówiono wnioskodawcy podjęcia wypłaty emerytury w zbiegu z rentą przyznaną na podstawie przepisów ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że wnioskodawca S. W. w okresie od 18 września 1967 r. do 22 marca 1990 r. pełnił zawodową służbę wojskową, z której został zwolniony i przeniesiony w stan spoczynku. Decyzjami wojskowego organu rentowego z dnia 15 maja 1990 r. przyznano mu wojskową rentę inwalidzką wobec zaliczenia do III grupy inwalidów w związku ze służbą wojskową oraz przyznano prawo do emerytury wojskowej i jednocześnie podjęto wypłatę świadczenia z tytułu renty inwalidzkiej, jako korzystniejszego. Od dnia 1 marca 1994 r. wojskowy organ emerytalny ustalił dla wnioskodawcy wysokość świadczenia emerytalnego, które powiększył o 15% z tytułu

inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą wojskową. Decyzją z 7 stycznia 2011 r. wojskowy organ emerytalny przyznał wnioskodawcy prawo do wojskowej renty inwalidzkiej z tytułu uznania go za inwalidę pierwszej grupy i podjął wypłatę tego świadczenia od 1 sierpnia 2010 r., jako korzystniejszego niż świadczenie z tytułu emerytury wojskowej powiększonej z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą wojskową. Natomiast decyzją z dnia 19 stycznia 2011 r. odmówił wnioskodawcy prawa do dodatku pielęgnacyjnego, przyjmując, iż nie jest osobą niezdolną do samodzielnej egzystencji. Prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 23 listopada 2012 r. (sygn. akt VIII U 455/11) oddalono odwołanie wnioskodawcy od decyzji wojskowego organu rentowego z dnia 7 stycznia 2011 r., a w części dotyczącej odwołania od decyzji z dnia 19 stycznia 2011 r. umorzono postępowanie. Wnioskodawcy przyznano również prawo do wcześniejszej emerytury z systemu powszechnego, na podstawie art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, od dnia 24 lutego 2012 r., natomiast od dnia 20 czerwca 2013 r. prawo do emerytury wobec ukończenia powszechnego wieku emerytalnego, zawieszając wypłatę świadczenia.

W przedstawionym powyżej stanie faktycznym, ustalonym w oparciu o dowody z dokumentów, Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie nie jest uzasadnione. Wnioskodawca nabył wprawdzie prawo do świadczenia rentowego na podstawie przepisów art. 19 i art. 22 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, jak też prawo do świadczenia emerytalnego na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jednakże nie jest uprawniony do pobierania jednocześnie obu tych świadczeń. Wskazując na treść art. 95 ust. 1 i art. 96 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Sąd pierwszej instancji stwierdził, że zasada pobierania jednego świadczenia (wyższego lub wybranego przez uprawnionego) w sytuacji tzw. zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie obowiązuje również w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ww. ustawie emerytalnej z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym, między innymi żołnierzy zawodowych, z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa została obliczona według zasad określonych w art. 15a ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin. Zgodnie z art. 96 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odrębne przepisy określają prawo do pobierania świadczeń w razie zbiegu u jednej osoby prawa do emerytury z prawem do renty inwalidy wojennego i wojskowego, którego niezdolność do pracy pozostaje w związku ze służbą wojskową, zaś te "odrębne przepisy", to w tym przypadku przepis art. 54 ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin, który dopuszcza pobieranie przez inwalidę wojennego i wojskowego, którego niezdolność do służby wojskowej powstała w związku z tą służbą, rentę powiększoną o połowę emerytury albo emeryturę powiększoną o połowę renty. W niniejszej sprawie przepis ten nie ma zastosowania, gdyż wnioskodawcy przyznano prawo do renty na podstawie art. 19 i 22 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, decyzją z dnia 7 stycznia 2011 r., która wobec oddalenia odwołania wyrokiem Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 23 listopada 2012 r. stała się prawomocna, a zatem do wnioskodawcy znajduje zastosowanie art. 7 ww. ustawy, co oznacza że w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty przewidzianych w ustawie z prawem do emerytury lub renty albo do uposażenia w stanie spoczynku lub uposażenia rodzinnego przewidzianych w odrębnych przepisach wypłaca się świadczenie wyższe lub wybrane przez osobę uprawnioną, jeżeli przepisy szczególne nie stanowią inaczej. Powyższy przepis wyklucza możliwość zbiegu świadczeń wojskowych ze świadczeniami z ubezpieczeń powszechnych, poza wskazaną wyżej sytuacją, określoną w art. 54 ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin, który w sprawie nie ma zastosowania.

W związku z powyższym Sąd Okręgowy uznał, że wnioskodawca jako uprawniony do renty wojskowej i pobierający to świadczenie nie może jednocześnie pobierać świadczenia z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, mimo że spełnił warunki do nabycia emerytury z systemu powszechnego i prawo to zostało mu przyznane. Z tego względu oddalił odwołanie, orzekając na podstawie wyżej wskazanych przepisów prawa materialnego i na zasadzie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł wnioskodawca, działający przez pełnomocnika. Zaskarżając wyrok w całości, zarzucił naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 96 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez jego niezastosowanie, mimo, że wnioskodawca powinien być traktowany jako osoba

posiadająca prawo do renty z tytułu wypadku przy pracy, w związku z czym organ rentowy winien wypłacać mu pozostające w zbiegu - emeryturę i rentę przyznaną w związku z wypadkiem w trakcie służby wojskowej. Ponadto zarzucił naruszenie art. 96 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez jego zastosowanie i uznanie, że w okolicznościach niniejszej sprawy, kiedy to wnioskodawca legitymuje się prawem do renty w związku z wypadkiem w trakcie służby wojskowej oraz w związku z wykonywaniem pracy nabył uprawnienia do emerytury z powszechnego systemu ubezpieczeń społecznych, nie jest możliwe przyjęcie zbiegu prawa do świadczeń oraz podjęcie wypłaty obu z nich, jednego w całości, a drugiego w połowie wysokości.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie odwołania poprzez podjęcie wypłaty obu zbiegających się świadczeń oraz zasądzenie na jego rzecz od organu rentowego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. W uzasadnieniu apelacji skarżący podniósł, iż renta z tytułu wypadku w związku ze służbą wojskową, przyznana przez wojskowy organ rentowy, jest równoznaczna z rentą z tytułu wypadku przy pracy, gdyż służba wojskowa winna być traktowana na gruncie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych jako wykonywana praca. Przyjęcie takiego stanowiska sprawia, że skoro niezdolność do pracy wnioskodawcy, stanowiąca podstawę przyznania mu prawa do renty przez wojskowy organ rentowy, miała związek ze świadczoną przez niego pracą, to jest on uprawniony do pobierania zarówno emerytury z ubezpieczenia powszechnego, jak i renty z tytułu wypadku w trakcie służby wojskowej, według zasad obowiązujących przy zbiegu, to jest świadczenia wyższego powiększonego o połowę świadczenia niższego. Apelujący wskazał, że przeciwna interpretacja przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz przepisów ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin skutkuje nierównym traktowaniem osób, którym przysługuje prawo do emerytury i renty na podstawie tychże ustaw, tymczasem zgodnie z przyjętą przez Sąd pierwszej instancji interpretacją przepisów prawa materialnego, osoby, które w trakcie służby wojskowej stały się niezdolne do pracy i w związku z tym mają ustalony uszczerbek na zdrowiu i jednocześnie posiadają prawo do emerytury z powszechnego systemu ubezpieczeń społecznych, bez żadnego uzasadnienia pozostają w gorszej sytuacji niż pozostałe grupy ubezpieczonych, to jest osoby, którym przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy oraz emerytura z powszechnego wieku, jak i osoby, którym przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy w związku ze służbą wojskową oraz emerytura wojskowa, które to grupy mają prawo do wypłaty obu świadczeń pozostających w zbiegu. W dalszych wywodach apelacji skarżący podał, że po odejściu ze służby wojskowej w związku z wypadkiem pracował zawodowo i odprowadzał składki na ubezpieczenie społeczne, których wysokość można wycenić na kwotę 300.000 zł. Odmowa wypłaty emerytury z systemu powszechnego, w jego przypadku, narusza zasadę równości obywateli względem prawa.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja jest bezzasadna.

W pierwszej kolejności należy odnotować, że ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji są niesporne i nie zostały zakwestionowane w apelacji, w której podniesiono jedynie zarzut naruszenia prawa materialnego, koncentrując się na prawidłowości zastosowania norm materialnoprawnych. W tym stanie rzeczy Sąd drugiej instancji ustalenia te podziela i przyjmuje za własne.

Przedmiot sporu w rozpoznawanej sprawie dotyczył wypłaty świadczenia emerytalnego wnioskodawcy przyznanego z ubezpieczeń społecznych z tytułu osiągnięcia powszechnie obowiązującego wieku emerytalnego, pozostającego w zbiegu z przysługującą mu wojskową rentą inwalidzką z powodu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą wojskową, przyznaną w systemie zaopatrzenia emerytalnego żołnierzy zawodowych.

Przechodząc do analizy podstawy prawnej rozstrzygnięcia warto zauważyć, że zagadnienie pobierania zbiegających się świadczeń emerytalnych i rentowych, w tym emerytury nabywanej z powszechnego ubezpieczenia społecznego oraz wojskowej renty inwalidzkiej przyznawanej w oparciu o przepisy dotyczące zaopatrzenia emerytalnego żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, jest objęte regulacją art. 95 ust. 1 powołanej wyżej ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jedn. tekst: Dz. U. z 2016 r, poz. 887),

który wprowadza regułę pobierania jednego świadczenia. Słusznie zatem Sąd pierwszej instancji uznał, że w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty uregulowanych w ww. ustawie o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z prawem do świadczeń przewidzianych w odrębnych przepisach z zakresu zabezpieczenia społecznego, niezależnie od ich ubezpieczeniowego czy też zaopatrzeniowego charakteru, obowiązuje ogólna zasada wypłaty jednego świadczenia. Z treści art. 95 ust. 1 i ust. 2 ww. ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wynika nie budząca wątpliwości zasada prawa ubezpieczeniowego, zakładająca prawo do pobierania jednego świadczenia (wyższego lub wybranego przez uprawnionego) w sytuacji tzw. zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w tej ustawie, jak również w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie emerytalnej z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym, między innymi żołnierzy zawodowych. Reguła pobierania jednego świadczenia emerytalno-rentowego znalazła swoje odzwierciedlenie również w art. 7 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, który to przepis stanowi, iż w przypadku zbiegu prawa do emerytury lub renty przewidzianych w tejże ustawie zaopatrzeniowej z dnia 10 grudnia 1993 r. (jedn. tekst: Dz.U z 2015 r. poz. 330), z prawem do emerytury lub renty określonym w odrębnych przepisach (w szczególności w ustawie o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych) wypłaca się świadczenie wyższe lub wybrane przez osobę uprawnioną, jeżeli przepisy szczególne nie stanowią inaczej. Przywołane powyżej unormowania, zarówno art. 95 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jak i art. 7 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin wykluczają możliwość wypłaty zbiegających się świadczeń wojskowych ze świadczeniami z ubezpieczeń powszechnych, poza wskazanymi przez ustawodawcę wyjątkowymi sytuacjami. Zasada pobierania jednego świadczenia doznaje wyjątku, między innymi w art. 96 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, który w punkcie 1 odnosi się do renty inwalidy wojennego i wojskowego, którego niezdolność do pracy pozostaje w związku ze służbą wojskową, i odsyła do art. 54 ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (jedn. tekst: Dz. U. z 2016 r. poz. 871), dopuszczającego pobieranie przez inwalidę wojennego i wojskowego, którego niezdolność do służby wojskowej powstała w związku z tą służbą, renty powiększonej o połowę emerytury albo emerytury powiększoną o połowę renty, w punkcie 2 dotyczy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej pobytem w miejscach, o których mowa w art. 3 i 4 ust. 1 ustawy z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego (Dz. U. z 2014 r. poz. 1206 oraz z 2015 r. poz. 693 i 2281); natomiast w punkcie 3 odnosi się do prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy, wypadkiem w drodze do pracy lub z pracy lub chorobą zawodową, co znajduje rozwinięcie w art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jedn. Dz. U. z 2015 r., poz. 1242 ze zm.), który osobie uprawnionej do renty z tytułu niezdolności do pracy z ubezpieczenia wypadkowego oraz do emerytury na podstawie odrębnych przepisów, między innymi powołanej wyżej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, pozwala na pobieranie przysługującej renty powiększonej o połowę emerytury albo emerytury powiększonej o połowę renty, w zależności od dokonanego przez tą osobę wyboru. Wyjątek od ogólnych zasad wypłacania jednego świadczenia, wynikający z art. 95 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, dotyczy natomiast przypadku emerytur wojskowych obliczonych na podstawie art. 15a ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, to jest emerytury żołnierza, który został powołany do zawodowej służby wojskowej po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r. Przywołane powyżej unormowania, zarówno art. 95 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jak i art. 7 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin wykluczają możliwość wypłaty zbiegających się świadczeń wojskowych ze świadczeniami z ubezpieczeń powszechnych, poza wskazanymi wyżej wyjątkowymi sytuacjami. Wypada przy tym zaznaczyć, iż zasada prawa do pobierania tylko jednego świadczenia z zakresu zabezpieczenia społecznego nie jest nowa i została do ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przejęta z ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 40, poz. 267 ze zm.), a więc obowiązywała w dacie ustalenia prawa wnioskodawcy do renty wojskowej. Zagadnienie związane z prawem do pobierania jednego ze zbiegających się świadczeń emerytalno-rentowych zostało również wyjaśnione w jednolitym orzecznictwie Sądu Najwyższego, między innymi w wyroku z dnia 4 grudnia 2013 r. II UK 223/13 (LEX nr 1394110) , z dnia 8 maja 2012 r. II UK 237/11, OSNP 2013, nr 7-8, poz. 91 oraz z dnia 24 maja 2012 r. II UK 261/11 (LEX nr 1227967). We wszystkich tych

judykatach Sąd Najwyższy opowiedział się przeciwko możliwości jednoczesnego pobierania świadczenia wypłacanego z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz z zaopatrzenia emerytalnego żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin. Dokonując wykładni językowej i systemowej przedstawionych powyżej regulacji prawnych, aprobując jednolite poglądy judykatury, należy przyjąć, iż wnioskodawca, choć nabył prawo do inwalidzkiej renty wojskowej, jak również emerytury z FUS z tytułu ukończenia powszechnego wieku emerytalnego, to jest uprawniony do pobierania jednego z tych świadczeń. W niniejszej sprawie nie zostały spełnione przesłanki, umożliwiające odstępianie od ogólnej zasady wypłacania jednego świadczenia. W realiach rozpatrywanego przypadku nie znajduje zastosowania przepis art. 54 ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (jedn. tekst: Dz.U z 2016 r. poz. 871), pozwalający na pobieranie przez inwalidę wojennego i wojskowego, którego niezdolność do służby wojskowej powstała w związku z tą służbą, renty powiększonej o połowę emerytury albo emerytury powiększonej o połowę renty, gdyż przepis ten dotyczy żołnierzy niezawodowych, natomiast skarżący był żołnierzem zawodowym i otrzymuje z tego tytułu wojskową rentę inwalidzką z zaopatrzenia emerytalnego żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, a nie rentę inwalidy wojskowego, o którym mowa w ww. przepisie ustawy a dnia 29 maja 1974 r. Nie ma również racji apelujący sugerując w wywiedzionym środku odwoławczym, iż pobierane przez niego świadczenie rentowe (wojskowa renta inwalidzka związana z inwalidztwem powstałym wskutek wypadku, z tytułu którego przysługują mu świadczenia odszkodowawcze) jest tożsame z rentą z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, co pozwalałoby na wypłatę obu zbiegających się świadczeń na mocy art. 96 ust. 1 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Wskazany przepis należy bowiem odnieść do prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy, wypadkiem w drodze do pracy lub z pracy lub chorobą zawodową w rozumieniu ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jedn. Dz. U. z 2015 r., poz. 1242 ze zm.). Apelujący według stanu na chwilę orzekania przed Sądem drugiej instancji nie ma ustalonego wypadku przy pracy, ani też nie posiada przyznanego z tego tytułu świadczenia rentowego, zaś przysługująca mu renta inwalidzka w związku z wypadkiem w trakcie służby wojskowej (w oparciu o ustawę z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin) nie może zostać potraktowana jako renta z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy (ustawa z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych). Pojęcia „wypadek przy pracy” oraz „wypadek związany ze służbą wojskową” mają odmienny zakres znaczeniowy i nie są tożsame. W szczególności zauważyć trzeba, że służba wojskowa to nie to samo, co praca, stanowiąca tytuł podlegania społecznemu ubezpieczeniu wypadkowemu, o którym mowa w przepisach ww. ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, a zatem wysuwanie jakiegokolwiek analogii jest w tej materii nieuprawnione. Należy przy tym pamiętać, że omówione wyżej przepisy odnoszące się do wyjątków od reguły wypłacania jednego świadczenia, jako regulacje szczególne podlegają wykładni ścisłej, a ich rozszerzająca interpretacja jest niedopuszczalna.

Podsumowując Sąd Apelacyjny podzielił konstatację Sądu pierwszej instancji, iż wnioskodawca jako osoba pobierająca wojskową rentę inwalidzką, przyznaną w oparciu o przepisy ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, nie jest uprawniony do równoczesnego pobierania świadczenia emerytalnego nabytego z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Żaden z przywołanych powyżej wyjątków od zasady wypłaty jednego świadczenia nie dotyczy sytuacji faktyczno - prawnej, w jakiej znalazł się apelujący. Skarżącemu przysługuje wypłata tylko jednego z nabytych świadczeń, wyższego lub przez niego wybranego.

Tak też, nie ma racji autor apelacji zarzucając naruszenie zasady równości wobec prawa. Przepis art. 95 ust. 1 powołanej wyżej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych był oceniany przez pryzmat konstytucyjnej zasady równości i w konsekwencji Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 kwietnia 2012 r. I UK 390/11 (OSNP 2013/9-10/114) wyraził pogląd, że zasada wypłacania tylko jednego świadczenia z ubezpieczenia społecznego stanowi wyraz obowiązującej w prawie ubezpieczeń społecznych zasady solidarności ryzyka i nie jest sprzeczna z konstytucyjną zasadą równości z art. 32 Konstytucji RP. Ponadto, powołując się na zasadę równego traktowania obywateli, apelujący zdaje się zapominać, że wojskowa renta inwalidzka nie jest świadczeniem przysługującym z ubezpieczenia społecznego, ale świadczeniem o charakterze zaopatrzeniowym przysługującym z budżetu Skarbu Państwa i w istocie stanowi pewnego rodzaju uprzywilejowanie w tym sensie, że wnioskodawca nabył prawo

do renty wojskowej pomimo tego, że od jego uposażenia nie odprowadzano składek na fundusz emerytalny, finansujący wypłatę tego świadczenia. Swoiste uprzywilejowanie skarżącego przejawiało się także w tym, że pobierając świadczenie wojskowe mógł osiągać dodatkowe przychody z tytułu wykonywania pracy zarobkowej, co w przypadku osób pobierających świadczenia z ubezpieczenia społecznego doznaje pewnych ograniczeń. W tym kontekście niezrozumiałe jest powoływanie się na zakaz dyskryminacji, skoro wnioskodawca, będąc osobą uprawnioną do świadczenia o charakterze zaopatrzeniowym (emerytury i jednocześnie renty wojskowej), korzystał z przywilejów, jakich pozbawione są osoby objęte systemem powszechnego ubezpieczenia społecznego. Ponadto skarżący posiada przecież prawo do świadczeń z obu systemów (ubezpieczeniowego i zaopatrzeniowego) i w związku z tym składki i kapitał ubezpieczeniowy może wykorzystać dokonując wyboru świadczenia emerytalnego z ubezpieczenia społecznego jako tego, które ma podlegać wypłacie. Nie został zatem pozbawiony nabytych przez siebie praw. Na marginesie należy wspomnieć, iż zasadę równego traktowania ubezpieczonych na gruncie prawa ubezpieczeń społecznych statuuje art. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, który ustanawia nakaz równego traktowania wszystkich ubezpieczonych z przyczyn enumeratywnie w nim wymienionych, a więc bez względu na płeć, rasę, pochodzenie etniczne, narodowość, stan cywilny oraz stan rodzinny. Nie ma natomiast podstaw prawnych, aby z przepisu tego wywodzić zakaz różnicowania sytuacji ubezpieczonych z innych przyczyn niż wyczerpująco w nim wyliczone.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny w całości podzielił ustalenia faktyczne i rozważania prawne, przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Sąd pierwszej instancji przywołał właściwie regulacje prawne, dokonał trafnej interpretacji tych unormowań, nie dopuszczając się naruszenia wskazanych w apelacji przepisów prawa materialnego.

Wobec powyższego, na mocy art. 385 k.p.c. orzeczono o oddaleniu apelacji.

Bożena Lichota
Monika Kowalska
Agata Pyjas-Luty